

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. T. W.**, zastoupen JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje**, se sídlem Moskevská 1531/15, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2020, č. j. 15 A 102/2019 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 11. 4. 2019 žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), v níž požádal žalovaného o poskytnutí informace „o projektované době, po kterou mají být pracovníci v pilařském závodu Pila Kovářská společnosti DABEN Kovářská s. r. o. v obci Kovářská vystaveni hluku dělicí pily“, dále požadoval sdělit, „čím je tato doba podložena“ a pro případ, že by se tato doba v čase měnila, požádal stěžovatel o informace „o všech změnách (jak dlouho má vystavení hluku trvat, kdy ke změně v projektované době došlo, čím je změna podložena)“.

[2] Žalovaný stěžovateli přípisem ze dne 23. 4. 2019, č. j. KHSUL 18903/2019, sdělil, že „požadovaná informace pokud se týče projektované doby, po kterou mají být

pracovníci v pilařském závodě Pila Kovářská společnosti DABEN Kovářská s. r. o. v obci Kovářská vystavení hluku dělicí pily je obsahem návrhu na zařazení prací do kategorií DABEN evidováno pod č. j. KHSUL 39687/2013 přijato krajskou hygienickou stanicí 31. 10. 2013, kde u dělníka dřevovýroby je uvedeno - rotace na jednotlivých pracovních pozicích (obsluha katru a zkracovací pily, ruční výroba palet, manipulace se dřevem ve venkovním prostoru - obsluha VZV, práce s ruční motorovou pilou), bezpečnostní přestávky dle § 9 odst. 6 NV č. 272/2011. Expozice hluku je podložena Protokolem Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem č. 6755/2013 ze dne 17. 7. 2013, měření provedeno dne 24. 6. 2013. Vámi uváděný termín „Projektovaná doba“ není uveden, neužívá se, vycházelo se z celosměnové práce v zátěži hlukem, s povinnými přestávkami, dále bylo zavedeno střídání pracovníků v průběhu směny na jiných pracovních pozicích s hlukovou zátěží nepřekračující limitní hodnoty“.

[3] Stěžovatel se způsobem vyřízení žádosti nesouhlasil a proti postupu žalovaného podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, ve které namítal, že mu žalovaný nesdělil údaj o tom, jak dlouho má trvat vystavení hluku dělicí pily.

[4] Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, č. j. MZDR 20210/2019-2/PRO, postup žalovaného potvrdilo; uvedlo, že vystavení hluku dělicí pily má dle sdělení žalovaného trvat tak dlouho, aby byla splněna povinnost střídání pracovníků v průběhu směny a dodrženy povinné přestávky. Citovalo zde § 9 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, které stanoví rozsah a délku bezpečnostních přestávek, pokud je práce vykonávána v expozici hluku překračujícímu přípustný expoziční limit. Dobu vystavení hluku podle ministerstva nelze specifikovat blíže, než jak učinil žalovaný. Stěžovateli tak nemohla být poskytnuta informace o pevně stanovené době např. v hodinách.

II.

[5] Stěžovatel se žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Podle jeho názoru žalovaný dostatečně nereagoval na jeho žádost o informace v části, ve které požadoval informaci o projektované době, po kterou mají být pracovníci v pilařském závodě vystaveni hluku dělicí pily, a dále na informaci, čím je tato doba podložena.

[6] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 5. 8. 2020, č. j. 15 A 102/2019 - 67, zamítl. Dospěl totiž k závěru, že stěžovatelově žádosti bylo v plném rozsahu vyhověno přípisem žalovaného ze dne 23. 4. 2019 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. 5. 2019. Podle krajského soudu žalovaný zcela „legitimně“ vyložil žádost stěžovatele jako dotaz na pravidla, která se vztahují na úpravu pracovní doby pracovníků, kteří budou v pilařském závodě podle provedeného měření vystaveni hluku dělicí pily, a která stanoví, jak má vypadat pracovní doba těchto pracovníků zejména s ohledem na pravidelné bezpečnostní přestávky, během kterých nebudou moci být vystaveni hluku překračujícímu přípustný expoziční limit. Byla-li dále v žádosti též požadována informace o tom, čím je tato doba podložena (a poskytnutí konkrétních listin nebylo výslovně požadováno), bylo pak zcela postačující poukázat na to, že pracovní zařazení těchto pracovníků, a tím pádem i to, že se na ně vztahuje právní úprava § 9 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. vyplývalo

pokračování

z provedeného měření dle protokolu Zdravotního ústavu a rozhodnutí jejich zaměstnavatele, který se rozhodl jim danou práci přidělit, dle jeho návrhu na zařazení prací do kategorií.

III.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“ Namítal, že krajský soud nesprávně vyložil obsah žádosti o informace. Podle stěžovatele je výklad krajského soudu v rozporu s obsahem žádosti. Stěžovatel chtěl zjistit „určitý časový údaj o době trvání expozice hluku z dělicí pily“, proto přímo v žádosti uvedl do závorky, co míní „projektovanou dobou, po kterou mají být pracovníci vystaveni hluku dělicí pily“, tj. že mu jde o to „jak dlouho má vystavení hluku trvat“. Podle stěžovatele i v případě, že by bylo možné žádost vykládat dvojím způsobem (jako dotaz na časový údaj a dotaz na pravidla), bylo na místě upřednostnit výklad první, neboť podle druhého výkladu by byla žádost „nepřípustným dotazem na názory povinného subjektu“. Stěžovatel má také za to, že ho měl žalovaný vyzvat k upřesnění žádosti. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že mu informace o pevně stanovené době poskytnuta být nemohla; je naopak přesvědčen, že takovou informací žalovaný disponoval. Podle stěžovatele také krajský soud nesprávně dovodil, že žádost mohla být vyřízena nadřízeným orgánem (Ministerstvem zdravotnictví), aniž by byla věc převzata ve smyslu § 16a odst. 6 písm. c) InfZ.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na názoru, že nečinný nebyl. Rozsudek krajského soudu proto považuje za správný a kasační stížnost navrhl zamítnout.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel předně namítal, že krajský soud nesprávně vyložil obsah žádosti o informace; má za to, že ze žádosti zřetelně plyne, že požadoval mj. informaci o tom, „jak dlouho má vystavení hluku trvat“.

[13] Ze spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel v žádosti požadoval informace „o projektované době, po kterou mají být pracovníci v pilařském závodu Pila Kovářská společnosti DABEN Kovářská s. r. o. v obci Kovářská vystaveni hluku dělicí pily“, dále

požadoval sdělit, „čím je tato doba podložena“ a pro případ, že by se tato doba v čase měnila, požádal o informace „o všech změnách (jak dlouho má vystavení hluku trvat, kdy ke změně v projektované době došlo, čím je změna podložena)“.

[14] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel svoji žádost sestavil poměrně kostrbatě. Je přitom na žadateli o informace, aby žádost naformuloval dostatečně srozumitelně a přesně tak, aby jí mohl povinný subjekt vyhovět k žadatelově plné spokojenosti. Tím spíše je třeba takový požadavek klást na žadatele, který je již při sepsání a podání žádosti zastoupen advokátem, navíc advokátem, který má s podáváním žádostí o informace nemalé zkušenosti a lze jej tak po právu vnímat jako odborníka na tuto problematiku. Použije-li pak žadatel v žádosti nestandardní slovní spojení (v daném případě „projektovaná doba“) a v důsledku toho povinný subjekt porozumí žádosti jinak, než žadatel zamýšlel, nelze to klást k tíži nikomu jinému než žadateli (v daném případě stěžovateli). Je přitom třeba souhlasit s krajským soudem, že žádost byla v daném případě dostatečně určitá a srozumitelná a nebylo tak třeba vyzývat stěžovatele k jejímu upřesnění. Ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) InfZ, jehož aplikace se stěžovatel dovolává, totiž ukládá povinnému subjektu povinnost vyzvat žadatele k upřesnění žádosti toliko v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně. Žádná taková situace ale v daném případě nenastala. Pouhá skutečnost, že žalovaný přiznal slovnímu spojení „projektovaná doba“ odlišný význam, než jaký mělo toto slovní spojení mít podle stěžovatele, neznamena, že je žádost nesrozumitelná nebo že by nebylo zřejmé, jaké informace stěžovatel podle žádosti požaduje.

[15] Nelze se ztotožnit se stěžovatelem ani v tom, že bylo možné žádost vykládat dvěma způsoby (tj. jako požadavek na sdělení pravidel, která se vztahují na úpravu pracovní doby pracovníků, a jako požadavek na sdělení konkrétní doby trvání hluku dělicí pily). Formulace žádosti je totiž jednoznačná. Stěžovatel požadoval informace o „projektované době“, jejích podkladech a případných změnách. Ze způsobu, jakým stěžovatel žádost naformuloval, pak ani podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by „projektovaná doba“ v kontextu žádosti mohla být „konkrétní dobou“ trvání hluku. Je tak třeba souhlasit s krajským soudem v tom, že žalovaný nepochybil, pokud si žádost vyložil jako dotaz na pravidla, která se vztahují na úpravu pracovní doby pracovníků, kteří budou v pilařském závodě podle provedeného měření vystaveni hluku dělicí pily, a která stanoví, jak má vypadat pracovní doba těchto pracovníků. Formulace použité stěžovatelem v žádosti takovému výkladu jednoznačně nasvědčují. Tato námitka tedy důvodná není.

[16] Odkazuje-li stěžovatel na to, že v žádosti též uvedl požadavek na informaci o tom „jak dlouho má vystavení hluku trvat“, tak je třeba poukázat na to, že se tento požadavek stěžovatele vztahoval k případným změnám „projektované doby“ a nikoli k vysvětlení pojmu „projektovaná doba“. Tento požadavek byl totiž uveden v závorce za žádostí na sdělení informací právě o případných změnách. Pokud v daném případě k žádným změnám nedošlo, nepochybil žalovaný, jestliže na tuto část žádosti nereagoval. Nelze tedy vytýkat krajskému soudu, že tuto formulaci v žádosti přehlédl, jak činí stěžovatel.

[17] Jestliže stěžovatel ve skutečnosti chtěl získat informaci „o určitém časovém údaji o době trvání expozice hluku z dělicí pily“, jak uvádí v kasační stížnosti, měl takto formulovat svoji žádost o informace. Taková informace by mu pak buď byla poskytnuta

pokračování

anebo nebyla. Proti neposkytnutí informace by se pak mohl stěžovatel bránit v odvolacím řízení, případně v řízení soudním. Právě tam by pak mohl soud posuzovat závěry ministerstva o tom, že určitý časový údaj poskytnout nelze. V řízení vedeném nyní je možné posuzovat toliko to, zda žalovaný byl při vyřizování žádosti o informace nečinný či nikoli, tj. zda poskytl veškeré v žádosti požadované informace nebo zda některé opomenul. Nejvyšší správní soud přitom ve shodě s krajským soudem uzavírá, že žalovaný v daném případě poskytl veškeré v žádosti požadované informace. Žalovaný tedy nebyl nečinný.

[18] Stěžovatel nesouhlasil také s tím, že podle krajského soudu mu bylo „vyhověno přípisem žalovaného ze dne 23. 4. 2019 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. 5. 2019“, aniž by ministerstvo věc převzalo ve smyslu § 16a odst. 6 písm. c) InfZ. Ani v tom mu však nelze přisvědčit. Je pravdou, že krajský soud v rozsudku výslovně uvedl, že žádosti stěžovatele bylo vyhověno přípisem žalovaného ve spojení s rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví, nicméně zbytek odůvodnění rozsudku se opírá výhradně o důvody uvedené v přípisu žalovaného. Z toho je zřejmé, že pokud krajský soud zmínil, že bylo žádosti vyhověno přípisem žalovaného ve spojení s rozhodnutím ministerstva, bylo to míněno ve vztahu k vyčerpání prostředků nápravy na ochranu před nečinností a nikoli ve smyslu, že by snad Ministerstvo zdravotnictví stěžovateli poskytovalo nějaké informace namísto žalovaného.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu